

ЕПОХАТА НА МОЕТО ПОРАСТВАНЕ.

Роденъ съмъ на 26-й юний 1850 г. въ гр. Сливенъ отъ родители българи православни. Баща ми, дѣдо ми и прадѣдо ми сж родени въ селото Драгоданово, което се намира отъ къмъ изтокъ на гр. Сливенъ на около 18 к. м. разстояние. Прадѣдо ми се именувалъ Петрунъ. Той се е ползувалъ съ добра репутация между съселянитѣ си. На всѣкадѣ изъ околнитѣ села е билъ извѣстенъ. Мѣстности и мосчета и до днесъ се именуватъ на негово име. Селото Драгоданово, казвали сж още и Войникъ. Това село не е плащало твърдѣ много врѣме берии и разни даждия на турското правителство. Било освободено съ ферманъ издаденъ отъ султана. Срѣщу всички берии и даждия селото е испращало само по 4-5 войника, които се занимавали съ косене сарайскитѣ ливади около Цариградъ. Това се е продължавало до 1812 год. Въ онова врѣме Сърбитѣ повдигнали възстание. Еничеритѣ и кърджалиитѣ и тѣ захванали да вършатъ своитѣ золумлуди надъ бѣлг. народъ. Тогава е то било врѣмето на „дишъ-хака“. Единъ день отъ онова врѣме дошли въ селото нѣколко отъ тия неканени гости и се разбѣснели. Дѣдо ми Вѣлю Петруновъ, като неможалъ да ги търпи, по пладне, срѣдъ село убива двамина отъ тѣхъ, пѣкъ послѣ забива изъ балкана. Вслѣдствие на това, селото паднало въ немилость и почнало да плаща разнитѣ даждия на правителството. Баба ми се уплашила и наскоро слѣдъ това умрѣла, като оставила три малолѣтни сирачета. Най-голѣмия на 5 годишна възраст, билъ баща ми. Другитѣ ни роднини раздали сирачетата. Баща ми го дали въ Сливенъ.